

Дарвинска Аку. 6 илюстрации
тук

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишенъ абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.

Обявления се приематъ
по споразумение

ВЪРАТА И НАУКАТА

Опасение нѣкои виждатъ въ това, че съ въвеждането на религиозното обучение въ училището, ще се породи стълкновение между вѣрата и науката, която се изучава въ училището. Предполагатъ, че преди въвеждането на религиозното обучение и възпитание въ училището, младежътъ—ученикъ е вече съставилъ известенъ мирогледъ, основанъ на научни знания, отричащъ, по тѣхно схващане, изъ основа вѣрата и като така, трудно би било да се създаде у младежа новъ мирогледъ, религиозенъ, който би противоречилъ на първия. Действително, това мнение е разпространено отъ ревностни защитници на научнитъ знания и заявяватъ открито, че нашата вѣра въ непреложната истиностъ и вѣчното значение на свещеното писание, като непресъхващъ източникъ и правило на вѣрата и нравственостъ, е една глупостъ и заблуждение. Това, обаче, изтъква тѣхното повърхностно запознаване съ действителната наука и въ заслѣпеностъ и духовна гордостъ отричатъ значението на „книгата на книгитѣ“ — света и велика книга — която въ продължение на вѣкове е служила за човѣчеството като морална сила и религиозно-нравствено възпитание, както отричатъ и съществуването на една върховна сила, която наричаме Богъ, творецъ на Вселената. Това мнение, което създава известенъ мирогледъ, поглъща се отъ хора, които сж лишени отъ дълбоки, разностранни познания, повърхностно образовани, и които минаватъ въ обществото, като „напредничави“, съ „голяма образованостъ“, и съ усвоене „духа на новото време“, считатъ за унижение да обърнатъ внимание на учението на „книгата на книгитѣ“. Твърдимъ, че безосновно е, не е вѣрно това мнение, което поддържа, че науката и вѣрата си противоречили, че науката отрича вѣрата. Въ действителностъ, науката (естествоведението) и вѣрата живѣятъ въ миръ и съгласие помежду си.

Науката търси истината, и въ тоя си стремежъ разкрива законитѣ на природата и на природнитѣ явления. Значи има особена дейностъ и въ кржга на тази си дейностъ не засѣга първопричината, сжщността на явленията. За нея това, което разкрива, е ясно, и не може да търси, което е неясно. Знанието

не може да обезсили незнайното. Съ туй „незнайно“, съ сжщността на явленията, тѣхниятъ произходъ, първопричината и предназначението имъ, се занимава вѣрата, която развива своята дейностъ въ този кржгъ, като разкрива мждростта и величието на Всемогщия Творецъ, който е създалъ природата, законитѣ ѝ, по които явленията се управляватъ. И като така, вѣрата и науката, развивайки своя отдѣлна дейностъ, взаимно се допълватъ.

Всички истински учени, велики умове, въ миналото и въ настоящето, сж гледали и гледатъ така на науката и вѣрата и не сж били лишени отъ възвишено религиозно чувство, отъ идеята за сжществуване на една „върховна сила“, „първопричина“, която ние наричаме Богъ, и не сж отричали и не отричатъ стойността на „книгата на книгитѣ“, висотата на съдържащото се въ нея учение.

Естествоизпитатели, поети, историци, философи, критици, въ миналото и въ настоящето, сж имали и иматъ единъ здравъ, цѣлостенъ мирогледъ—наученъ и религиозенъ, като сж убедили въ неопровержимата истина, че науката и вѣрата не си противоречатъ, а взаимно се допълватъ. Мѣстото не ни позволява да направимъ извлѣчения отъ тѣхнитѣ научни трудове, а само ще споменемъ на нѣкои знаменитости: нѣмскиятъ знаменитъ физиологъ Р. Вагнеръ; американскиятъ ученъ геологъ Джонъ Доусжнъ; английскиятъ естествоизпитателъ проф. Хжксли; италианскиятъ поетъ С. Пелико; английскитѣ поети Байронъ, Колриджъ, Тенисжнъ, Шекспиръ, Шели, Скотъ, Дикенсъ; френскитѣ поети Викторъ Хюго, Алфредъ де Мюсе, Ламартинъ, Копе; нѣмскитѣ поети Гете, Хайне, руски учени и поети Бѣлински, Кохоновска, Николинъ, Достоевски, Салтиковъ, Майковъ, Жуковски и др.

Препорѣчваме на тѣзи, които се интересуватъ отъ този въпросъ да прочетатъ *magnum opus* (велика творба) на нѣмския философъ Бернардъ Ниоентилъ (1654—1718), физикъ, математикъ, който е написалъ „Размишления върху природата“ и веднага тази книга била преведена на английски и френски, тъй като е доказалъ, че науката не противоречи на вѣрата. Съ сжщото значение е и на

английския ученъ Пяли, трудътъ му „*natural theology*“ (естествено богословие). Считаме за умѣстно да приведемъ схващането по този въпросъ на „бащата на педагогията“ Песталоци, който е казалъ: „всички повъзрастни възпитаници всѣка седмица два пѣти се учеха специално по религията. Ние се старяхме съ примѣра на Христа, съ Неговитѣ възгледи на нѣщата, на хората и тѣхнитѣ отношения, нагледно да оживимъ въ децата основанитѣ върху непреложната сжщностъ на вѣрата, чувства на вѣра, надежда, и любовъ, да ги обърнемъ въ привичка, и чрезъ развитие да възвисимъ тѣхнитѣ мисли и дѣла до тамъ, че въ тѣхъ да се проявява Божеството“.

Нека споменемъ и за Дарвина, който въ труда си „Произходътъ на видоветѣ“, не се е занимавалъ съ въпроса за сжществуването на Бога, а е събралъ цененъ материалъ за начина, по който се е развивалъ живота въ природата. Науката нѣма за задача да разрешава отвлѣчения въпросъ за сжществуването на Бога, който въпросъ

е отъ компетентността на вѣрата, той не е отричалъ сжществуването на Бога.

Всички сериозни, велики умове се произнесли, че „книгата на книгитѣ“ е вѣчна, жива книга, предназначена отъ Бога за безкрайно съвършенствование на нашия животъ, както обществения, тъй и личния. Вѣрно е латинското изречение: *Habent sua fata libelli* (книгитѣ си иматъ своя сждба) — книги се явяватъ и си отиватъ, но тази „книга на книгитѣ“ е вѣчна, безсмъртна въ живота си и неповѣхваща въ силата си, защото е слово на неизмѣнния и независимия Богъ. Заклучаваме, че опасенията на нѣкои лица отъ въвеждането на религиозното обучение и възпитание въ училищата, ще възникне скѣпничество между науката и вѣрата сж безосновни, а напротивъ у младежа — ученикъ ще се образува цѣлостенъ мирогледъ, научно-религиозенъ и напускайки училищния прагъ ще може да влѣзе въ борбата за сжществуване въ обществото, като герой и да пожъне победи.

Ж. Ив. Жековъ

ЗА ИЗРАИЛИТИЯНИТѢ

(продължение отъ брой 13)

Химнитѣ на Давида се отличаватъ съ своята възвишеностъ и изящностъ, съ дълбоко и чисто религиозно чувство. Въ сравнение съ тѣхъ, свещенитѣ пѣсни на други народи се считатъ посредствени. Пѣснитѣ, които израилитянскиятъ народъ е пѣлъ въ онова време, когато е странствувалъ по хълмоветѣ и равнинитѣ на Иудея, всѣкога се повтарятъ и сега още въ всичкитѣ страни на обитаемия свѣтъ, и въ отдалеченитѣ острови на океана, въ лѣсоветѣ на Америка, въ пѣсчнитѣ степи на Африка. Тѣзи пѣсни сж служили и служатъ още за еврейтъ за тайно утешение, за успокоение на сърдцата нмъ и за засилване на надеждата за свѣтло бждеще!

Знаменитиятъ френски поетъ Ламартинъ, въ труда си „*Voyage en Orient*“, пише: „Този божественъ пѣвецъ (Давидъ) често е трогвалъ сърдцето ми и е привеждалъ въ възторгъ мисълта ми. Никога човѣшка фибра не е издавала акорди тъй мили, тъй трогателни, тъй

силни; никога мисълта на поетъ не е полетявала тъй високо и не се е проявявала тъй справедливо; никога човѣшката душа не се е изливала предъ човѣка и предъ Бога въ изрази и чувства тъй нѣжни, тъй симпатични и потресващи сърдцето. Всички най-скрити въздишки на човѣшкото сърдце сж намѣрили свой отзвукъ и ноти на устата и арфата на този човѣкъ; не можемъ да не бждемъ поразени отъ дълбоко изумление предъ звуковетѣ на царя—пророка, който говори на Бога творецъ, като приятел на приятеля си, който разбира и хвали Неговитѣ чудеса, изумява се предъ Неговата правда, умолява Неговото милосърдие и, сякашъ, се явява като ехо, предварило евангелската поезия, повтаряше кроткитѣ думи на Христа, преди още тѣ да бждатъ чути...“

Английскиятъ поетъ Байронъ въ „Еврейскитѣ си мелодии“ е посветилъ за царъ Давида следнитѣ стихове:

«Арфата»

„Онази арфа на пѣвеца-царъ,
Великъ царъ и любимецъ на небето —
Въ ней музика свещенна, съ дивенъ чаръ
Свой сладкъ духъ е вложила, сърдцето =
Разбита е... сърдце, плачи ти клето!
Тя облагородяваше сърдца
Желѣзни, вдъхваше имъ чувства, блѣтъ;
И въ мира всѣка каменна душа
Въ възторгъ бѣ, всѣкъ тѣпъ слухъ бѣ възхитенъ —
По-силна бѣ отъ царски тронъ, свещенъ!
Гърмѣше славата на наши Царъ

И величайше Бога, чудесата
На негови свещенъ, нетлѣнъ олтаръ
И кедр кимваше и планината,
А звучитъ летѣха въ небесата!
Тѣ не се чуватъ вече въ тоя миръ,
Ни благочест'е, ни любовъ свещенна;
Духа пакъ канятъ тѣ въ небесна ширъ
Къмъ звучитъ въвѣ дрѣмка най-блаженна,
Щ' отъ слънцето не можъ да ѝ нарушена“.

Следъ царуването на Давида, мѣд-
риятъ му синъ Соломонъ изпъл-
нилъ желанието на баща си съ
построяване на великолепенъ храмъ
и много други здания. Народътъ се
наслаждавалъ съ спокойствие и
Иерусалимъ се славѣлъ съ богат-
ство и разкошъ. Въ последнитъ го-
дини на царстванието на Соло-
монъ блѣсъкътъ и разточителността
на царския дворъ изисквали голѣми
разходи и предприятията мно-
го работни ржце. Народътъ билъ
обремененъ съ непосилни налози.
Това възбудило незадоволство въ
народа. Иеровоамъ, отъ колѣното
на Ефремовъ, длъжностно лице при
двора на Соломонъ, поставилъ се
на чело на недоволницитъ но билъ
принуденъ да избѣга въ Египетъ.
Следъ смъртъта на Соломонъ, той
билъ повиканъ отъ Египетъ, но
следствие невъзможността да из-
пълни искането на народа за об-
лекчение, почналъ се упадѣкътъ на
царството. Следъ него царствували
сж деветъ колѣна, които враждува-
ли помежду си и се изтрѣпали.
Явили се пророцитъ Исаия, Иере-
мия, Иезекиилъ и др., които про-
повѣждали, че на Бога не сж угод-
ни жертви, трѣбва да се върши
добро, а не зло, да се ратува за
правда, да се помага на угнетенитъ,
на беднитъ, да се защищаватъ си-
ротитъ и вдовицитъ. Последниятъ
пророкъ билъ Малазия.

Въ вавилонския пленъ, свето сж
пазили пленницитъ, памята на ро-
дината си и съ тѣга сж си спомня-
ли за поученията на своитъ про-
роци. Нѣкои отъ пленницитъ съ
живота си, съ поведението си къмъ
установената властъ, сж сполучили
да се ползватъ отъ благосклонното
внимание на властѣта и сж живѣли
спокойно, свободно. Въ царуването
на персийския царъ Киръ, тѣ, плен-
ницитъ, сж сполучили да получатъ
разрешение да севърнатъ въ роди-
ната си. Зоровавель, потомѣкъ на
Давида, на чело на 60,000 души,
напусналъ Вавилонъ и се отправилъ
къмъ Палестина. Тази група се по-
селила въ онази областъ, която по-
рано се наричала Иудейско царст-
во, и почнала да се именува „иудея“.
Въ Палестина се намирали доста
колѣна на израилитянитъ, които сж
се смѣсили съ други пришелци ези-
чни — самаритяни, които искали да се
слѣятъ окончателно съ новодошитъ
отъ Вавилонъ, но последнитъ от-
казали.

Въ 458 год. явилъ се Ездра, който
билъ отъ колѣното на свещениче-
ски родъ и, по наредба на персий-
ския царъ, почналъ да учи народа
на Моисеевитъ закони. Ездра се
считалъ „Моисей“ на своето време

и всички други книжници, наречени
„соферимъ“, били учители на Мои-
сеевия законъ.

Сирийскитъ царъ Антиохъ, въ
царството си искалъ насилствено
израилитянитъ да поискатъ, да изу-
чаватъ грѣцкия езикъ, обичаи, но
даже и грѣцкия култъ. Израилитя-
нитъ упорствували, вследствие на
което почнало жестоко гонение и
преследване. Иуда Макавей поста-
вилъ се начело на въоръжена си-
ла и въ нѣколко сражения побе-
дилъ сирийската войска.

Следъ смъртъта на Иуда, насле-
дилъ последния братъ му Ионатанъ,
и следъ него други военачалници,
които враждували помежду си, изтрѣ-
пали се, като че ли сж били отъ раз-
лични народности. Нѣкои отъ тѣзи
военачалници потърсили по-
мощта на Помпей, римския владѣ-
тель, който се явилъ съ военна си-
ла до стенигъ на Иерусалимъ (тѣй
като градътъ билъ заобиколенъ съ
стена), и възползуванъ отъ тази
ужасна вражда между еврейскитъ
главатари, обявилъ Иудея за частъ
отъ римската държава. Следъ доста
време римлянитъ превзели оконча-
телно Иерусалимъ, но храмътъ билъ
защитенъ отъ еврейска въоръжена
сила, Римскитъ военачалникъ
заповѣдалъ съ пристѣпъ да се пре-
вземе храма, тѣй като защитницитъ
на храма биели се храбро, оказвали
голѣма съпротива, геройство. При-
стѣпътъ излѣзълъ сполучливъ, хра-
мътъ билъ изгоренъ, и окончателно
Иерусалимъ билъ завладѣнъ отъ
римлянитъ. (следва)

Добри Филовъ

Дрехата човѣка прави

Винаги е в' модни дрехи
С' модата живѣй, следи я,
И е с' блѣскави успѣхи
В' всѣко гърне миродия.

Че е глупавъ = туй не пречи
Да го канятъ на банкети
И да произнася речи
Подходящи да се сети.

По въпроси сждбоносни:
Можъ ли риба да не плава,
Или охлювъ рогиносни
Рогчета си да не шаватъ?

Кой е той недейте пита.
По съвременитъ нрави
Представлява ни елита —
„Дрехата човѣка прави“.

За Иерусалимъ. За Великден-
скитъ празници, заминаха съ па-
рахода „Фердинандъ“ двеста по-
клоници.

Варна като градъ и лѣтовище

Какво има и отъ какво се нундае.

До като човѣкъ не опознае хуба-
вото, естетично завършеното и не
ги съпостави съ посрѣдственостъта,
не може да има пълна представа
за безвкусието и контраститъ. По-
стиженията въ благоустройствения
стилъ и хармонични съчетания дру-
гаде, на Западъ, могатъ най-добре
да ни послужатъ за образецъ. Ний
сме най-младия отъ народитъ на
Изтока и, като така, простено ни е
да черпимъ поука отъ тамъ, да
трѣгнемъ по готови, отпкани пѣ-
тища, нагодени на нашъ теренъ,
битъ и гражданственъ животъ. Преди
всичко, обаче, трѣбва да се осво-
бодимъ отъ своята Ахилесова пета
— отъ егоистичния ламтежъ, при-
бързания ентусиазмъ и завистли-
вото съперничество. Напоследѣкъ
курортистовото у насъ едва ли не
взема хронически характеръ. Па-
ланки и села поискаха да бждатъ
признати за лѣтовища безъ огледъ
на здравни условия и своята при-
митивностъ въ всѣко отношение.

Градъ Варна има всички условия
да достигне върха на своя заслу-
женъ блѣсъкъ. Очакватъ своето
предначертание, своята широка про-
грама и изпълнението ѝ отъ мож-
щата ржка на гения съ необятенъ
крѣгзоръ: да декорира заслужено
вълшебната панорама на единствен-
ния феериченъ градъ въ България,
златния прагъ на царството. Не на-
изрядно е нареченъ той „Черно-
морска красавица“. На лице сж
всички данни не само да догони,
но и да засѣнчи всички свои съпер-
ници.

Въ свѣта има множество лѣто-
вища, но едва ли нѣкое отъ тѣхъ е
тѣй щедро надарено отъ природата.
Тѣ почти всички сж дѣло на чо-
вѣшката ржка, при неприветливи
морски брѣгове съ нетърпимъ кли-
матъ или опасни за здравето въз-
душни течения. Плажъ като Варнен-
ския съ чистъ и мекъ пѣськъ, съ
животворно слънце, съ лекъ въздухъ,
обширенъ и запазенъ отъ всички
вѣтрове, а така сжщо и тихо, при-
ятно море, за окото и тѣлото, ни-
къде не сжществува.

Всички лѣтовници търсятъ въ лѣ-
товището здраве, отмора и развлѣ-
чения. Всѣко лѣтовище се сили да
се нагоди и удовлетвори тия нужди
на своитъ посетители. Има другаде
лѣтовища, които презъ всѣки сезонъ
даватъ прехрана на своитъ коренни
жители за цѣла година. Съ такива
могатъ да се похвалятъ най-вече
Дания, Норвегия, Швейцария, Фин-
ландия (страната на бѣлитъ лилии)
и др. Въ тѣхъ се изреждатъ лѣтов-
ници презъ течение на сезона нѣ-
колкократно повече отъ постояннитъ
жители на лѣтовището. Почти всѣко
жилище въ тия лѣтовища е постро-
ено съ огледъ да даде удобенъ и
приветливъ подслонъ на нѣколко
семеиства едновременно. Всички
членове на домакинството се гри-
жатъ за спокойствието и удобствата
на лѣтовницитъ. Всѣки семеенъ

членъ е на разположението на лѣ-
товника, да му достави износни и
доброкачествени хранителни про-
дукти и всичко необходимо, отъ
града и пазаря. Има строга взаимна
контрола за тия доставки, която се
простира не само до частнитъ жи-
лища и заведения, но така сжщо и
до публични мѣста. Чистотата, точ-
ността и честността стоятъ на
първо мѣсто. Никакви изключения
въ това отношение. Ако се доловятъ
отклонения — санкциитъ сж неумо-
лими. Всички сж погълтати отъ
една мисль, отъ една грижа: лѣ-
товника безусловно да е доволенъ
и да напусне лѣтовището доволенъ.
Наемитъ на всички квартири сж
умѣрено нормирани по общо до-
броволно съгласие. При заминаване
на всѣки лѣтовникъ общината връч-
ва бланка за попълване: „въ коя
квартира е лѣтувалъ, колко време;
доволенъ ли е или не и защо? Какъ
намира лѣтовището: устройствено,
хигиенично, икономично, уютно и
морално?“ По тия данни общината
и гражданството се ръководятъ
презъ следващия сезонъ, като се
коригиратъ въ дефектитъ. Ревността
и съревнованието да бждатъ задо-
волени гоститъ — лѣтовници сж въ
висша степенъ развити у всѣки членъ
на всѣко семейство. Суетната гор-
достъ и болното, неумѣстно често-
любие изчезватъ предъ висшия ин-
тересъ на семейството и лѣтовището
съ настѣпване на сезона.

Въ това отношение у насъ много
има да се желае...

Въ последно време Варна си на-
лучка пѣтя. До преди малко години,
много ѝ липсваше въ курортно от-
ношение: регулация, паважъ, вода,
канализация и достатъчно освѣтле-
ние. Днесъ сме сто на сто по-добре.
Много улици въ центъра сж модерно
настлани и обезпращени; вода въ
изобилие, освѣтление удовлетвори-
телно. Останалото си върви про-
гресивно по реда, благодарение на
енергичната строителна дейностъ
на новата общинска управа. Въ
сжщия темпъ, бихме желали, по-
стоянното присѣствие на общината,
застѣпено отъ млади, висококул-
турни, неуморни и съ смислено
творческо строителство избраници
да насочи съ сжщия импулсъ дей-
ността си къмъ една друга, оста-
нала назадъ областъ отъ извънредно
голѣмо значение за града: залеся-
ването въ широкъ масшабъ. Всички
пѣтища, изходящи отъ града очак-
ватъ своето гжсто странично зале-
сяване отъ 30 до 50 м. въ ширина.
Аспаруховия паркъ да се продължи
до езерото, като това засаждане се
простре по двата брѣга на послед-
ното, поне до неговата половина,
Дори по нагоре. Южния брѣгъ на
залива, отъ Карантината до носъ
Галата (фара) да се покрие съ лесъ:
бѣлитъ брѣгове да се маскиратъ съ
зеленина. Единъ поясъ, поне 300 м.
въ ширина, отъ езерото до село
Надежда (г. Франга) и отъ тамъ по

Веселина Генюска-Герчева

Великденски сънъ

Бѣше надвечерието на шестиятъ
Великденъ, който Олга Стефанова
трѣбваше да прекара въ сиропита-
лището „Майчина грижа“, като над-
зирателка. Но тя не мислеше, че
приближава Великденъ. Този голѣмъ
празникъ тѣй много приличаше на
всѣки отминалъ, щото Олга съ под-
робностъ можеше да си представи
всичко, което ще се случи.

Ето... тази вечеръ децата ще из-
пѣятъ въ общия салонъ „Отче нашъ“
ще си пожелаатъ чудни снѣнища
презъ свѣтлата великденска нощъ,
а после мирно и тихо ще си оти-
датъ въ спалнитъ. придружени отъ
своитъ надзирателки. Сутринтъ, об-
лечени въ новитъ си дрешки, ще
изпѣятъ „Христосъ възкресе“, из-
правени задъ столоветъ въ трапеза-
рията, а следъ това всѣко ще граб-
не червеното яйце, което се намира
въ чинията му. Следъ закуската
децата, наредени въ стройни реди-
ци, ще бждатъ отведени въ църква-

та. Преди обѣда ще изпѣятъ до три
пѣти „Христосъ възкресе“, а следъ
обѣдната почивка ще се събератъ
въ голѣмия салонъ, където е уре-
дена забава, следъ която ще полу-
чатъ великденски подарѣци. И нѣма
да се случи нищо повече, което да
разнообрази този голѣмъ празникъ.

За Олга Великденътъ бѣше ста-
налъ, като обикновенъ празникъ.
Сега, вмѣсто да мисли за него, тя
мислеше за годинитъ, които ще пре-
кара въ сиропиталището може би
още двадесетъ, тридесетъ Великдена,
следъ които коситъ и ще посивеятъ
като ежедневната и сива рокля, а
по-късно, ако не умре, ще станатъ
бѣли, като коситъ на надзирателка-
та Евдокия и децата ще захванатъ
да ѝ казватъ: Стара майко.

Вечертъта е вече настѣпила и въ
голѣмия салонъ се лѣе изобилна
свѣтлина. Децата напускатъ трапе-
зарията и тихо се отправятъ къмъ
салона. Тѣ всички си приличатъ по-

разително въ сивитъ си роклички и
изопнати косици.

Олга нарежда децата, на които е
надзирателка всичкитъ отъ четири
до седемъ години — малки спрет-
нати и мили. Тя твърде често се е
чувствувала щаслива между тѣхъ,
но тази вечеръ не може да разбе-
ре защо и сж чужди. И, когато всич-
китъ деца запѣватъ Отче нашъ,
очитъ на Олга се изпълватъ съ съл-
зи. Тази молитва и напомня нейна-
та горѣща молба, която бѣ отпра-
вяла къмъ Бога въ тѣзи седемъ го-
дини, които прекара тукъ като пи-
томка — да ѝ даде той малко, съв-
семъ малко щастие, да ѝ изтрѣгне
отъ тукъ и ѝ покаже свѣта — свѣтлия
хубавъ свѣтъ. Но молитвата и ос-
тана напраздно. Тогава въ малката
и детска главичка се раждаше ми-
сълъта, че стенигъ и стѣклата на
прозорцитъ сж толкова плѣтни, и
не пропускатъ молитвата и да ми-
не презъ тѣхъ и да достигне до Бо-
га...

— Олга Вие трѣбва да отведете
децата въ спалнята имъ.

Тя се сепва и поглеждайки бегло

главната надзирателка, се обръща
къмъ децата:

— Трѣбва вече да спимъ, мили
деца, за да можемъ утре рано да
посрѣщнемъ възкрѣсналия Христосъ.
Гласътъ ѝ звучи глухо, а децата
въпросително гледатъ влажнитъ ѝ
очи.

Въ спалнята тя оставя всѣко дете
въ леглото му, завива го внимате-
лно, цѣлува го по челцето и му по-
шепва да сънува, че е станало звез-
дица или слънчево дете. А когато
се изправя предъ своето легло тя
отпуска ржце. „Отче нашъ“ звучатъ
нѣжнитъ детски гласове въ душата
ѝ. Но следъ тѣзи думи настѣпва ха-
осъ. Сжществува ли Той? И за-
що ѝ оставя затворена тукъ? Нея
— младата, двадесетгодишната Олга?
Нѣкъде отъ далечъ долита кам-
баненъ звънъ. Олга угася лампата
и лѣга. Мжката въ душата ѝ расте
„Отче нашъ“ риде конвулсивно не-
довършената молитва, а камбанния
звънъ глъхне въ свѣтлата вечеръ.

— Олга, Олга!

Малкото русокосо момиченце бѣ-
га по централната алея въ градина-

Добри Филовъ

Предъ морския просторъ

Пакъ безпредѣлниятъ просторъ
На морска синева
Наново днеска моя взоръ
Гальовно прикова.

Стоя предъ чаръ и чувамъ какъ
Задръмали води
Ми шепнатъ: с' морски въздухъ пакъ
Поемай джхъ в' гърди.

И вдишамъ въздуха му чистъ
И чувствавамъ се младъ
И катъ с' роса окжнанъ листъ,
Свежъ, бодъръ и благатъ.

Възраждамъ се предъ тебъ, море,
И в' бури и в' покой,
Когато погледа ми спре
Просторътъ дивенъ твой.

Стоя предъ тебе, застаналъ азъ,
Катъ предъ кумиръ свещенъ,
И превъзнасямъ те в' захласъ,
Че си кумиръ за менъ.

билото на севернитъ възвишения до свършека имъ падъ Евксиноградъ, да се залеси гъсто съ високостеблени насаждения. Този величественъ живъ вѣнецъ на морската царица ще бжде вѣлшебенъ приносъ къмъ нейната величава феерия, ще пречисти и озонирѣ климата и ще запази града отъ стихийнитъ бури, които го нападатъ отъ всички страни презъ всѣко време на годината поради неговото свършено обезлесяване, въ пристѣпа на периферията. Всички тия постижения сж въпросъ на упорито приложение презъ редъ години планомерно и методично. Примѣри отъ блѣскави постижения въ тази благодатна дейностъ сж ни дали много община въ царството. Столичната община стои на първо мѣсто. Плѣвенъ отъ две години върви по стѣпките на София. Повече отъ двеста хиляди дръвчета вече покриватъ голитъ възвишения на Плѣвенъ. Варна може да реализира по-голѣми постижения въ това отношение. Искане се бързъ починъ и упорито, систематично приложение на единъ добре обмисленъ лесовъденъ планъ, поставенъ въ строителната програма на общината наредъ съ оная на паважата, водата, канализацията и осветлението.

Илия М. Добревъ.

Ржкописи**не се връщатъ**

Предава ни се, че заставането на разни овощни дръвчета продължава усилено. Промѣната на времето не нанесе голѣми повреди. Вѣрваме че овощнитъ дървета ще дадатъ плодъ, който ще задоволи отчасти лозаритъ.

та на сиропиталището притиснало до гърди куклата си и радостно се смѣе. А присторено ядосаниятъ гласъ на надзирателката продължава да зове; Олга! Тя настига детето, хваща го за раменетъ и, вмѣсто да му изопне ушитъ, го притиска до гърдитъ си и цѣлува златнитъ косици. Така си спомня Олга въ този мигъ единствената любовъ, която бѣ получила въ живота си — нѣжната любовъ на надзирателката Мария.

— Олга! Олга! Смѣтно звучи този топълъ гласъ изподъ земята. Може би, наистина зовящъ — приканващъ Олга къмъ твърдостъ и примирение, каквито имаше покойната надзирателка. А камбаниятъ звънъ замира въ мрака, който води съня...

Чудно красиво е да лети човѣкъ въ пространството между небето и китнитъ поля. На Олга е леко, свѣтло и радостно. Лети! А въ крилата ѝ трепти уповаващиятъ звънъ на възкресенската вечеръ. Щастieto, като огромна бързокрила птица, се е стрѣлвало въ свѣтлата небесна ширъ, недостижимо. Сънката му

Събранието на запаснитъ офицери

На 10 т. м. въ военния клубъ се състоя общо годишното събрание на дружество на запаснитъ офицери, на които настоятелството на сжщото даде отчетъ за дейността си презъ 1937 година. Отчета бѣ изслушанъ съ голѣмо внимание отъ присѣстващитъ и одобренъ съ абсолютното болшинство. Разгледа се новия бюджетъ, при който станаха разисквания, при което взеха живо участие г. Петъръ Стояновъ, капитанъ Борисъ Германовъ, генералъ Жечевъ, ген. Ивановъ и др., на които отговори председателятъ на д-ството пол. Люцкановъ и подпредседателя полк. Ал. Маноловъ. Следъ това пристѣпи се къмъ избиране на новите трима членове на мѣсто излезлитъ отъ настоятелството. Избраха се при тайно гласоподаване следнитъ лица: Подполк. Минковъ Коста, капитанъ Поповъ Иванъ, оф. канд. Грозевъ Георги. За контроленъ съветъ: полк. Альовъ Димитровъ, пор. Козаровъ Стефанъ и пор. Добревъ Стефанъ.

П.

Както съобщиха вестницитъ, починалъ е на 17. априлъ т. г. следъ злополука Георги Д. Лъжевъ, дългогодишенъ гимн. учителъ въ гр. Пловдивъ, родомъ отъ Македония на 73 год. възраст. Покойникътъ Г. Д. Лъжевъ бѣше учителъ и въ Варнен. мъжка гимназия. Като такъвъ той остави много добри спомени у своитъ възпитаници.

Миръ на праха му!

Вчера се извърши погребението на починалата сестра Цецилия отъ тукашния девически френски колежъ. Миръ на праха ѝ.

Четете в. „В. Коренякъ“

чертае миражи по земята и къмъ нея простиратъ жадуващи ржце, всички човѣшки сжщества. Но Олга ще го достигне. Не миража — а огромната бързокрила птица. Ето... още мигъ, два и тя досѣга крилото му. Сега камбаниятъ звънъ ехти въ мощна победна пѣсенъ. А нѣкой се смѣе тихо, топло. И нечия ржка присѣга и погалва рамото на Олга.

Госпожице Олга...

Шепотътъ разпрѣсва съня и възвръща съзнанието.

Госпожице Олга...

Тя отваря очи и очудено гледа дежурната прислужница, чието лице смѣтно се очертава подъ бледата свѣтлина на нощната лампа.

— Долу, въ хола Ви чака единъ човѣкъ, — шепне прислужницата — Вашъ близъкъ.

Олга бавно се повдига.

— Мой близъкъ? името му?

— Не го каза. Кажете ѝ — неинъ близъкъ. Само това.

Олга става, обува обувки на боситъ си крака, облича плътния бархетенъ халатъ и тихо излиза. Коридоритъ сж мрачни и пуси. Тя вър-

Петъръ Петковъ

СЕЛОТО И ЖИВОТА

Години минаватъ, поколения се нивкатъ, живота си тече неусетно и оставя бразди въ битието на човѣчеството.

Наистина, живота е една безколична верига, която безспирно се движи, носейки жива материя създадена отъ природата да твори, до като е млада и жизнеспособна. Тази жива материя се олицетворява отъ човѣка годна да твори.

Творчеството е плодотворна работа, осмисляща живота и създаваща вѣрата и надеждата за всѣки човѣкъ.

Ето защо, ние трѣбва да подредимъ така живота си, че той да бжде една лазурна и омайваща съ своитъ дѣла епоха за всѣки създаденъ да живѣе на земята. Съ тази ползотворна работа се създаватъ блага за задоволяване на човѣшкитъ нужди, които сж наложени отъ живота, и природата. Така природата създава хората, издига ги на необходимата висота, изпълняватъ си своя житейски дългъ и си отиватъ.

Живота е тайна за човѣка, но ние трѣбва да изпълнимъ неговитъ повели, да творимъ блага и да търсимъ новото, което ще улесни живота на следващитъ поколения.

Какъвъ подвигъ е да творишъ презъ живота си, за да продължавашъ сжществуването си и бждешъ полезенъ на обществото и на държавата.

Въ името на тази природна повеля всички работятъ, но работата въ село е която създава блага, които подържатъ живота съ хранителни пропукти тукъ на земята. Следователно, селото и живота сж неразривно свързани, защото трудътъ на селото създава хранителни продукти, които подържатъ сжществуването на всѣкиго на земята. За да се създаде едно благо, като пшеница, селянина и селянката работятъ неуморно на нивата отъ ранни зори до късна здрачъ. И тѣ съ попукани ржце събиратъ плодътъ на своя трудъ презъ юлскитъ горещи дни, а презъ това време селото е тихо, полето е оглушено отъ мелодичния тонъ на овчарския кавалъ, сжщевременно нивята сж осѣяни отъ жетвари и жетварки, които съ своитъ пѣсни всѣватъ разтукъ въ своитъ гърди и сѣрдца.

И когато нощта спусне своя вуалъ, всички радостни се прибиратъ въ село. Изморени и изтощени отъ дневния трудъ всички намиратъ покой въ съня. Сутринъ рано тѣ се опжтватъ къмъ нивята.

Есенята и зимата даватъ другъ обликъ на нашето село, защото се създава новъ животъ.

Действително, селото е съкровищница на нашитъ обичаи и традиции. Тукъ живота протича по улея, водещъ къмъ естествения, истинския животъ, който създава хармония и жизнерадостъ всрѣдъ селото. Тукъ нѣма искусственъ животъ, защото всичко протича по природната ин-

туиция за взаимни по-добри бждни. Ако нѣкога въ селото ставатъ неразбирателства, тѣ се дължатъ на странични пострекательства. Всичко това може да се изкорени, като се всѣе повече култура въ нашето село, така, че единъ денъ селото ни да се сравнява съ едно датско село, кждето култура и възпитание царуватъ. Тогава живота въ нашето село ще бжде единъ рай, за който ще мечтаятъ много граждани.

Затова държавата трѣбва да направи необходимото за да се задоволятъ културнитъ нужди на нашето село и се сѣе повече култура и просвѣта въ селото. За тази целъ държавата трѣбва да снабди всѣко село съ единъ радио-апаратъ, който ще допринесе малко за културното издигане на нашето село.

Трѣбва да се знае, че само чрезъ култура и просвѣта се постига възпитанието, което е най-необходимо за нашето село. Повече култура, повече просвѣта носятъ повече блага, които създаватъ благоденствието на единъ народъ.

Ж. Добревъ

Силата на просвѣтата и труда

Отразява се благотворно върху благосъстоянието на народа, нѣма нужда отъ доказателства за да подчертаемъ неопровержимостта на тази истина. Нека погледнемъ въ напредничавитъ, културнитъ страни и ще се убедимъ въ тази истина.

Просвѣтата и труда важатъ и за благосъстоянието на единъ градъ. Повикътъ на гражданитъ — варненци — за нови училища въ кварталитъ, които се нуждаятъ, и за подържане на отдавна построени училища, се взе подъ внимание отъ надлежнитъ общински фактори и вече се строятъ две училища: едно — на пазарния площадъ, което носи името „Митрополитъ Симеонъ“, и второто въ квартала „Пѣсчитъ“, което носи името „Йорданъ Йвковъ“. Първото се строи съ срѣдствата на заема, сключенъ отъ градската община отъ Народния съюзъ на кооперативнитъ банки, подъ поржчителството на Варн. популярна банка. Това училище ще има 22 класни стаи и вѣрваме, споредъ вървежа на строежа, предприетието да го предаде до тази учебна година.

Второто училище „Йорданъ Йвковъ“ се строи съ общински срѣдства отъ бюджета и ще има 9 класни стаи. Предприетието успѣшно и усилено работи за да предаде училището до 15 септемврий т. г.

Отдаваме похвала на надлежнитъ общински фактори за тази просвѣтна дейностъ по строежа на училищата. Нека г. г. учителитъ, които ще влѣзатъ въ тѣзи просвѣтни храмове да насаждатъ въ душевния миръ на децата образование, възпитание, религиозно възпитание, родлюбие и всички нравствени качества. Нека г. г. учителитъ усърд-

ви, а стѣпките и таинствено отекватъ подъ дългитъ сводове. Ето стѣлбитъ. Олга се старее да стѣпва леко, за да не чува острия камененъ звукъ. Минава първата площадка и хвърля погледъ въ хола. Тамъ, въ полумрака стои единъ човѣкъ гърбомъ къмъ нея и се взира въ една картина.

Олга силно потреперва и, впивайки прѣсти въ перилата, се спира. Тази сцена ѝ напомня друга подобна, която се случи тукъ на сжщото мѣсто преди осемъ години. Тогава тя, четиринадесетгодишно момиче слизаше по стѣлбитъ. Тамъ на сжщото мѣсто стоеше единъ господинъ и гледаше сжщата картина. Когато тя пристѣпи къмъ него, той се обърна и запита за директора. После погали руситъ коси на Олга и каза: Какъвъ подаръкъ искашъ за Великденъ? Тя не отговори. Само скри лице въ ржцетъ си и заплака. Толкова хубавъ и добъръ бѣше господина, който я запита какъвъ подаръкъ иска.

После той идва нѣколко пжти, донесе играчки за децата, присѣству-

ва на великденската забава и се изгуби. Олга никога не го видѣ. Но винаги, когато слизаше по стѣлбитъ тя не можеше да не си спомни за него.

Когато навърши осемнадесетъ години тя застана на стѣлбитъ, погледна картината и помисли. Ако той дойде единъ денъ азъ ще му кажа: Не ме оставяй, азъ толкова малко любовъ съмъ видѣла. Вземи ме съ себе си. Ще те обичамъ цѣлъ животъ. Азъ те обичамъ още отъ она мигъ, когато ти ме погали по коситъ...

Сега, Олга прави усилие да види добре фигурата, но полумракътъ, който цари въ хола, не и позволява да стори това. Тя трѣбва още по-леко и нерешително слиза долу и, престѣпвайки нѣколко крачки, се спира.

— Какво желаете?

Шепотътъ ѝ едва достига до мжжа. Той бавно се обръща и я поглежда съ усмивка. Олга остава прикована. Защо се повтаря сцената отъ преди осемъ години. Той, сжщиятъ. Гледа я топло и престѣпва къмъ

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Хр. Кр. М.

ЧЕСТВУВАНЕ ПЕНСИОНИРАНИ УЧИТЕЛИ

На 17 т. м. в общинския театър се даде въ чест на 29 пенсионирани учители тържествено утро. Театърът бѣ препълненъ и съ това варненското гражданство изказа своята признателност и почитъ къмъ ония, които отдадоха своя животъ за образование и възпитание на младежта. Добре наредената програма на тържественото утро бѣ изпълнена съ голѣма вещина отлично. Поднесоха се приветствия отъ областния училищен инспекторъ, като представител на М-то на просвѣтата, отъ представител на началника на варненския гарнизонъ г. генерали Поповъ, отъ протосингела на варн. Митрополия отецъ Догановъ, отъ варненското околийско Просвѣтно д-во чрезъ г. Панайотъ Василевъ и отъ председателя на комитета пом. кмета г-нъ Куртевъ, който приветствува юбиляритѣ и отъ името на общината, училищното настоятелство. Отъ всички родолюбиви, просвѣтни, културни и др. дружества и организации бѣха поднесени писмени приветствия, които не се четоха по нѣмане на време. На юбиляритѣ бѣха поднесени благодарствени адреси и подаръци, а сжщо имъ бѣ даденъ банкетъ. Дружество „Варненски кореняк“ сжщо поднесе писмено приветствия на юбиляритѣ, на които по решение на настоятелството ще се изпраща за напредъ в-къ „Варненски кореняк“ безплатно за да се подчертае признателността и почитта, която дружеството питае къмъ заслужилитѣ юбиляри. Но се заематъ, като неуморими ратници, съ просвѣтното и възпитателно дѣло и съ своя личенъ примѣръ Чествуването на заслужили лица е отъ голѣмо възпитателно значение. То действува назидателно. Народъ, който цени своитѣ заслужили

мѣръ да образуватъ характера на децата. Учителитѣ заслужаватъ почитъ и уважение, изпълнявайки благородната си и свещена роля, но отъ друга страна заслужаватъ и вниманието на държавата и общината за вещественото подобрене на живота имъ, съ което ще се освободятъ отъ тежката мисль за сжществуване. Вѣрваме, че общината ще вземе въ сериозно внимание това обстоятелство — тѣхното възнаграждение, съ което не трѣбва да се търгува, а трѣбва справедливо да се възнаградятъ въ полза на просвѣтното дѣло.

граждани, има бждаще. Никога не трѣлва да се отрича дейността на ония, които сж градили и работили съ усърдие и преданностъ за благото народно. Варненци и въ миналото сж давали доказателство, че ценятъ заслугитѣ на ония, които сж работили за просвѣтата. Преди 16 години, на 12. VII 1922 год. единъ общограждански комитетъ, състоящъ се отъ 27 най-видни граждани устрои въ Лѣтния театър на приморската градина импозантно тържество, въ което се чествуваха 86 бивши учители, отъ които 24 отъ гимназитѣ, 3 отъ Тѣрг. у-ще, 7 отъ Учителския институтъ, 21 отъ прогимназитѣ и 27 отъ първоначалнитѣ училища. Тогава бѣ издаденъ специаленъ за целта позивъ, въ който покрай другото четемъ:

„Следъ нашитѣ родители, учителитѣ сж биле единичнитѣ наши ръководители въ първитѣ стѣпки на живота, тѣ сж ни посочили пътя на борбитѣ и победитѣ, тѣ първи сж ни разкрили обаятелната сила на знанията, на просвѣтата, на културата. Ние тѣмъ дължимъ много... тѣ бѣха нашитѣ ръководители, грижеха се за нашето умствено и физическо възпитание, посочваха ни красотата на възвишеното, на идеалното, на безкористното, на благородното... Хвърлете погледъ къмъ близкото и далечно минало и предъ васъ ще изпъкне чаровния образъ на тоя неуморимъ труженникъ... Благодарение на тия учители ние влизаме въ тоя животъ смѣли, подготвени, съ дисциплинирана воля и систематизирани познания, за да бждемъ победители, а не победени, за да не паднемъ, изгубили духъ и бодростъ още отъ първитѣ му удари и изненади“...

Каква точна преценка е дадена за учителската дейностъ още преди 16 години отъ признателното варненско гражданство. Това бѣ първото чествуване на учители. Второто чествуване бѣ на 5 априль 1936 година, когато се чествуваха 12 учители. Така варненци се отплащатъ на ония, които даватъ здравето си и труда си за да служатъ на просвѣтата. Признателна Варна трѣбва да си остане всекога такава и онова начало, сложено на 12. VII 1922 год. не трѣбва да се изоставя. Признаване заслугитѣ на народнитѣ дейци трѣбва да бжде дългъ на всѣки гражданинъ, ако желаемъ добро бждаще за нашия народъ.

нея.

— Олга — говори той тихо — дойдохъ да Ви взема. Знамъ, че Вие никога не сте преставали да ме обичате. Обичалъ съмъ Ви и азъ. Сега сте голѣма и дойдохъ да Ви го кажа. Дойдохъ да Ви взема.

Тя го гледа изумена.

— Вие ме обичате!? Дошли сте да ме вземете шепне тя беззвучно като хипнотизирана.

После поклаща глава.

— Не невъзможно. Невъзможно. Та какво съмъ азъ. Едно сираче, което нѣма никого. А Вие. Вие сте богато хубавъ, известенъ. Ще Ви се смѣятъ когато ме вземете. После Вие ще се разкаете, за своята постѣпка.

— Не, нѣма да се разкая, Тръгнете съ мене.

Олга се противи:

— Не, нѣма да дойда. Потърсете щастието си другаде. Немога Ви го дамъ азъ.

И тя му протѣга ръка, за да се увѣри, че той не е видение.

Не! Неговата голѣма топла ръка поема нейната. Той пакъ говори тихо:

— Тръгнете съ мене.

Тя прави усилие да задържи сълзитѣ си.

— Идете си. Азъ ще остана за винаги тукъ, ще си избира най-хубавото дете и ще го обичамъ много — ще мисля, че е нашето. И всѣка Великденска вечеръ ще го приспивамъ съ чудната приказка за неговия татко, който е далече, много далече.

Лицето ѝ е бледо, като изваяно отъ мраморъ.

— Изпращайте по единъ малъкъ подаръкъ на детето, — продължава тя да шепне, усещайки какъ нейната ръка леденѣе, въпрѣки топлината на неговата, — то ще се радва много. Ще се радвамъ и азъ ѝ ще Ви обичамъ повече отколкото ако бихъ била винаги при Васъ.

Той я гледа тъжно. Очитѣ му сж влажни, а погледътъ топълъ. Леко навежда глава и цѣлува, ръката ѝ. Остава мигъ така, а следъ това погалва коситѣ ѝ както тогава, когато тя го видѣ за първи пътъ.

— Олга, азъ ще Ви помня винаги..

Той се обръща и излиза презъ

„Чистка“ ХРОНИКА

Нееднократно на това мѣсто сме изтъквали за невежливитѣ обноски на нѣкои отъ общинскитѣ служители къмъ гражданитѣ, които иматъ нужда отъ услугитѣ имъ и сме обръщали вниманието на общинската управа да упражни властта си за прекратяване на този порокъ, да внуши на тѣзи общински служители да бждатъ услужливи и вежливи къмъ гражданитѣ, защото тѣ сж поставени тамъ, на службата, да улесняватъ нуждаещитѣ се отъ услугитѣ имъ граждани, да изпълняватъ службата си добросъвестно и бързо, а не да произнасятъ вѣчно: „ела утре!“ или „следъ два-три часа, защото съмъ много заетъ“ и други подобни изрази. Тѣзи обноски изтъкватъ духа на бюрократизъмъ и невъзпитание като човѣкъ. Стига да се гледа на нуждаещиятъ се гражданинъ отъ висотата на служителското топло мѣсто съ невъзмутимо спокойствие и да се счита, че е „врагъ на общината“, защото се нуждае отъ защита на интереситѣ си или пъкъ, че дължи на общината. Този бюрократически духъ има лоши последици върху престижа на общината, и доказва, че тѣзи служители съ този духъ преди всичко не уважаватъ своята личност, като човѣкъ, както не учажаватъ и човѣшкото достойнство на гражданитѣ. Стига тази търпимостъ у общинската управа къмъ подобни лица — общ. служители и трѣбва да вземе мѣрки за „чистка“ на служителитѣ съ бюрократически духъ и още повече отрицателенъ къмъ днешния строй духъ.

Общинскиятъ съветникъ г. Г. Л. въ едно отъ миналитѣ заседания на общин. съветъ издигна гласъ за „чистка“ на подобни лица, но до сега нищо не е направено. До кога?

Л. Антоновъ о. з.

Прави впечатление нередовното събиране на дължимата сума за електричество отъ гражданитѣ. Това се дължи на инкасаторитѣ, които оставятъ откритъ смѣтка за повече отъ 6 месеца, но за това е виновна и контролата. Ето защо е необходимо инкасаторитѣ да бждатъ внимателни за да не страдатъ интереситѣ на общината. За да не продължава повече тази система, трѣбва да се лишаватъ отъ освѣтление всички състоятелни граждани, следъ като инкасатора е ходилъ за това два пѣти и тѣ намиратъ модусъ да му откажатъ.

Въ курортната частъ на града, на ул. „Опълченска“, въ едно отъ зданията на Бончо Павловъ (Бунала) е инсталирана една оцетена фабрика, отъ която се излъчва тежка миризма и се разнася по улицата около фабриката и въ двороветѣ и прозорцигѣ на близкостоещитѣ къщи. Понѣкога се явяватъ и дребни мушци.

Общинската управа, която полага голѣми грижи и сѣдства за уреж-

Поздравяваме нашитѣ читатели и членове на д-вото ни израилитяни съ празника „Пасха“ и благопожелаваме имъ добро щастие.

Поздравяваме сжщо католици и евангелисти съ свѣтлия празникъ „Възкресение Христово“ и благопожелаваме имъ щастливи дни,

Поздравяваме членоветѣ на дружеството ни и читателитѣ източно-православни и григорияни съ настѣпващия свѣтлъ празникъ „Възкресение Христово“, и благопожелаваме имъ щастливи бжднини.

Написаната отъ писателката Веселина Геновска — Герчева повестъ „Седмѣтъ прѣстена“ се продава въ следнитѣ книжарници: „Образование“ Димитровъ, Василевъ и Блѣсковъ.

Комисарството по „прехраната“ съобщава, че съ заповѣдъ нормира цената на първокачественитѣ яйца да се продаватъ по случай Възкресение Христово до 1 левъ броя. За печенето на козунаци е опредѣлена цена 2 лева на кг. изпеченъ козунакъ.

Дълго време стоя часовника на гарата въ летаргично състояние само, да се каже, че има на кулата такъвъ. Едва на 13 т. м. се сѣтиха да го поправятъ. Това не трѣбва да се повтаря, защото курортния сезонъ наближава. А това налага да се постави и единъ часовникъ въ хола на гарата, което е една необходимостъ.

Приготвленията за международната изложба презъ м. Августъ въ гр. Варна се взематъ отъ сега. Председателстватъ на Варненската търгов.-индустриална камара „Евлѣзълъ“ вече в връзка съ надлежното министерство. Решено било, до колкото узнахмъ, вмѣсто дипломи на нѣколко души, които ще се отличатъ въ тази изложба, да имъ се дадатъ парични сѣдства да могатъ да посетятъ Лайпцигския панаиръ презъ есенята.

Библиотеката „Митнишка“ „просвѣта“ е издала книжка: „Система на облагане стоки по тегло. Облагане амбалажитѣ“, написана отъ д-ръ Петъръ Н. Ханчевъ. Този трудъ е единъ приносъ за нашето митническо дѣло, като знаемъ, че ние се придържаме още къмъ старото. Ето защо тя трѣбва да се прочете отъ всѣки митничаръ, комисионеръ и импортьоръ, понеже за тѣхъ тя е настолна книга. Нека тази библиотека продължава да издава книги въ областта на митническото дѣло.

Антонъ Свраковъ

дамски кроячъ

Одесусъ, 19 — Варна

Честити Възкресение Христово на многобройната си клиентела

дане курорта, трѣбва да направи нужното да се вдигне отъ тамъ фабриката и да се премѣсти въ индустриалната частъ на града.

голѣмата стъклена врата. Тя протѣга ржце да го спре, но гласътъ ѝ не се подчинява.

Бавно се връща Олга, изкачва стълбитѣ и преминава презъ своеститѣ коридори. Влиза въ стаята, кждето спокойно спятъ децата, и тиво лѣга.

— Защо го отблъснахъ?

Хаосътъ въ душата ѝ се избистря — Защото го обичашъ — отговаря една свѣтлинка...

Великденскитѣ камбани пакъ пѣпѣятъ. Не! Не сж камбанитѣ. Навънъ, въ коридора звъни голѣмиятъ стененъ часовникъ. А стаята е свѣтла.

Олга скача отъ леглото и тича навънъ. Защо го отблъснахъ. Може би, той е още тамъ, предъ картината.

Въ дъното на коридора вижда прислужницата.

— Лено!

Тя бързо идва.

Олга я гледа внимателно. Сжщата която я събуди.

— Кой идва презъ нощта и защо ме извика ти.

— Азъ? Не. Никой не е идвалъ. Азъ не съмъ влизала въ стаята Ви. Навѣрно сте сънувала. — И прислужницата бързо отминава.

Олга отмаляла се опира о рамката на вратата.

— Навѣрно съмъ сънувала... Моятъ хубавъ Великденски сънъ.

Махнаа тъжно съ ржка и влиза въ спалнята.

Инфлуенца въ Варна. Недавна инфлуенцията върлуваше бѣсно въ София и се взеха сериозни мѣрки. Промѣната на времето, ту топло, ту студено, ту мъгливо, ту дъждовно, докарва инфлуенца, ако не се взематъ предпазни мѣрки. Въ града върлува инфлуенца, но дали остра или слаба, това ще знае общинската здравна служба. Трѣбва всѣки да се предпазва, защото инфлуенцата се предава.

Законътъ за наемнитѣ отношения между частни лица, който е въ сила и до днесъ, се отмѣнява съ наредба-законъ отъ 15 юлий т. г.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна